

Pytania dotyczące art. 44-47 decyzji nr 1/95 oraz art. 47 protokołu dodatkowego do układu z Ankary

- 6) Czy z art. 44 ust. 2 decyzji nr 1/95 Rady Stowarzyszenia WE — Turcja z dnia 22 grudnia 1995 r. wprowadzającej ostatni etap unii celnej oraz z art. 47 protokołu dodatkowego do układu z Ankary wynika obowiązek Wspólnoty wystąpienia do Rady Stowarzyszenia WE — Turcja z wnioskiem o wydanie przez tę ostatnią rekomendacji i dokonanie notyfikacji Radzie Stowarzyszenia WE — Turcja przed nałożeniem ceł antydumpingowych ustanowionych rozporządzeniem Rady (WE) nr 2584/98⁽³⁾ również na produkty przywożone z Turcji, dopuszczone już do obrotu?
- 7) Czy art. 46 decyzji nr 1/95 wymaga, by Wspólnota, dokonawszy rozporządzeniem Rady (WE) nr 2584/98 zmiany gamy produktów i stawek ceł nałożonych trzema poprzednimi rozporządzeniami Rady na przywóz niektórych OTVK pochodzących z Chin i Korei, poinformowała Połączony Komitet do spraw Unii Celnej o tym, że zamierza zastosować te środki również do przywozu z Turcji, zanim będzie uprawniona do nałożenia na przywożone z Turcji OTVK pochodzące z Chin lub Korei, dopuszczone już do obrotu, nowych ceł antydumpingowych ustanowionych rozporządzeniem Rady (WE) nr 2584/98?
- 8) Czy art. 44-47 decyzji nr 1/95 wymagają, aby podmioty handlowe zostały poinformowane lub w inny sposób uświadomione o informacjach udzielonych na podstawie art. 46 decyzji nr 1/95 lub notyfikacji dokonanej na podstawie art. 47 ust. 2 protokołu dodatkowego do układu z Ankary?
- 9) W przypadku gdyby wymagany był wniosek, notyfikacja lub poinformowanie:
- a) W jakiej formie ma nastąpić taki wniosek i notyfikacja na podstawie art. 44 decyzji nr 1/95 w związku z art. 47 protokołu dodatkowego do układu z Ankary?
- b) Jaka ma być forma informacji udzielonej na podstawie art. 46 decyzji nr 1/95?
- c) Czy kroki podjęte przez Komisję Europejską w niniejszej sprawie są w wystarczającym stopniu zgodne z wymogiem wniosku, notyfikacji lub poinformowania?
- d) Jakie są konsekwencje braku takiej zgodności?
- 10) Czy art. 44, 46 i 47 decyzji nr 1/95 oraz art. 47 protokołu dodatkowego do układu z Ankary są bezpośrednio stosowane bądź mają bezpośredni skutek przed sądem krajowym, z tym skutkiem, że przyznają indywidualnym podmiotom handlowym prawo powołania się na ich naruszenie w celu zakwestionowania obowiązku zapłaty ceł

antydumpingowych, które w innym wypadku podlegałyby zapłacie?

⁽¹⁾ Dz.U. Dz 11, str. 88

⁽²⁾ Dz.U. Dz 3, str. 23

⁽³⁾ Dz.U. Dz 324, str. 1

Skarga wniesiona w dniu 15 września 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-380/06)

(2006/C 294/43)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: B. Schima i S. Pardo Quintillán, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że poprzez zezwolenie w drodze Ley 3/2004, de 29 de diciembre, por la que se establecen medidas de lucha contra la morosidad en las operaciones comerciales [ustawy 3/2004 z 29 grudnia w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych] na ustanowienie dziewięćdziesięciodniowego terminu płatności za określone produkty spożywcze i produkty o dużej konsumpcji i odroczenie wejścia w życie określonych przepisów do dnia 1 lipca 2006 r., Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 3 ust. 1, 2 i 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/35/WE⁽¹⁾ z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych;

— obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dyrektywa 2000/35/WE w żadnym przypadku nie przewiduje częściowego lub stopniowego stosowania jej przepisów. W związku z tym odroczenie do dnia 1 lipca 2006 r. jest sprzeczne z postanowieniami jej art. 3 ust. 1 i 2. Odroczenie to narusza także przepis ust. 4 tego artykułu, zgodnie z którym państwa członkowskie mają zapewnić stosowne i skuteczne środki w interesie wierzycieli i konkurentów, aby zapobiec dalszemu stosowaniu rażąco nieuczciwych klauzul.

Tym samym, odroczenie stosowania maksymalnego sześciomiesięcznego terminu nie może zostać uznane za dodatkowy wymóg na rzecz wierzycieli, a jeżeli się weźmie pod uwagę to, że krajowe przepisy transponujące dyrektywę 2000/35/WE powinny zostać przyjęte najpóźniej do sierpnia 2002 r., ograniczenie to w żadnym wypadku nie jest dopuszczalne.

(¹) Dz.U. L 200, str. 35.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (izba pierwsza) wydanego w dniu 13 czerwca 2006 r. w sprawach połączonych-218/03 do T-240/03 Cathal Boyle i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 14 września 2006 r. przez Ocean Trawlers Ltd

(Sprawa C-382/06 P)

(2006/C 294/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ocean Trawlers Ltd. (przedstawiciele: P. Gallagher SC, A. Collins SC i D. Barry, Solicitor)

Druga strona postępowania: Irlandia, Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 13 czerwca 2006 r. w zakresie w jakim odrzuca on jako niedopuszczalną skargę wniesioną Europejskich o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2003/245/WE z dnia 4 kwietnia 2003 r. (¹) dotyczącej wniosków skierowanych do Komisji w przedmiocie zwiększenia celów wieloletniego programu orientacji dla floty rybackiej (WPO-IV) w związku z poprawą bezpieczeństwa, warunków żegluga morskiej, warunków sanitarnych, jakości produktów i warunków pracy na statkach długość całkowitej większej niż 12m w zakresie, w jakim decyzja ta oddala wnioski o zwiększenie zdolności połowowej nowego statku RSW „MFV Golden Rose” oraz w zakresie w jakim wyrok ten obciąża Ocean Trawlers Ltd kosztami postępowania;

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2003/245/WE z dnia 4 kwietnia 2003 r. dotyczącej wniosków skierowanych do Komisji w przedmiocie zwiększenia celów wieloletniego programu orientacji dla floty rybackiej (WPO-IV) w związku z poprawą bezpieczeństwa, warunków żegluga morskiej, warunków sanitarnych, jakości produktów i warunków pracy na statkach długość całkowitej większej niż 12m w zakresie, w jakim decyzja ta oddala wniosek o zwiększenie zdolności połowowej nowego statku RSW „MFV Golden Rose”;
- obciążenie Komisji wszystkimi kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi, że wyrok Sądu Pierwszej Instancji powinien zostać uchylony z następujących powodów:

Dokonując oceny interesu wnoszącego odwołanie we wniesieniu skargi poprzez odniesienie do daty wydania decyzji 2003/245, a nie daty wniesienia skargi, Sąd Pierwszej Instancji zastosował nieprawidłowy test prawny.

Sąd Pierwszej Instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, który wynika z treści przedłożonych mu dokumentów co do tego, czy w trakcie trwania postępowania wnoszący odwołanie był właścicielem statku „MFV Golden Rose”.

Stwierdzenie, iż zaskarżona decyzja nie dotyczy wnoszącego odwołanie indywidualnie, jako że „przedmiotowe statki nie istnieją” nie ma żadnej podstawy prawnej, a ponadto jest sprzeczne z uzasadnieniem wyroku Sądu.

Wnoszący odwołanie jest właścicielem statku „MFV Golden Rose” i był jego właścicielem w całym okresie mającym znaczenia dla sprawy. Z tego powodu, nie można twierdzić, że utracił interes, który niewątpliwie miał w chwili wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2003/245, w zakresie, w jakim skarga ta dotyczyła zwiększenia zdolności połowowej statku RSW „MFV Golden Rose”.

Sąd Pierwszej Instancji niesłusznie stwierdził, że wnoszący odwołanie nie może wnosić o stwierdzenie nieważności decyzji 2003/245 ze względu na działania przedsięwzięte przez niego i służące zmniejszeniu strat i szkód jakoby spowodowanych przez ten akt.

(¹) Dz.U. L 90, str. 48